

Otrokove božične sanje.

*Odprto je nebo
in angelci pojó
in lučce svetle netijo,
vsi od zlata se svetijo.*

*Darove lepe nosijo,
zamé pri Bogu prosijo.
Kako jih rad imam!
Kaj naj jim v hvalo dam?*

*Če hočete, s seboj
vzemite me nocoj,
peruti vaših si želim,
potem kar sam med vas zletim!*

E. Gangl.

Sto volkov in — nobeden.

Spisal Ivo Trošt.

Rezika je prišla iz mlina zasopla in prestrašena. Glas ji je zastajal v grlu, in oči so razodevale znamenito novico, ki je zaradi razburjenosti ne more spraviti na dan. Oče jo vpraša:

„Kaj, da si tako čudna, Rezika?“ — „Oh, ne veste, ne! Zverina, zverina, volkovi!“ — „Kje so volkovi?“ — „Gori za mlinom v tistem grmovju sem jih videla več kot sto.“

„V tistem grmovju? Ni mogoče! Saj ni niti sto grmov.“

Rezika se umiri nekoliko, spozna, da je bilo res preveč in popravi: „Dosti, dosti sem jih videla — vsaj petdeset.“

„Pa nisi štela?“ — „Ne; sem bežala.“ — „Potem ne veš gotovo, če jih je bilo morda tudi samo — pet.“

„O, več gotovo!“

„Saj praviš, da nisi štela; gotovo se nisi bežeč niti ozrla, da bi mogla presoditi, če si videla vsaj enega?“

„Videla ne, toda —.“ — „Toda — bežala. Zakaj si pa bežala?“

„Ker je — ker je nekoliko zašumelo v grmovju po listju.“

„Hm!“ pomodruje oče, „sto volkov, pa da je slednjič samo nekoliko zašumelo, priča, da ima strah res velike oči. Ti pa v strahu nisi niti potrebovala oči: kar z ušesi si naštela — sto volkov, to kaže, da ima strah tudi velika in nenavadna ušesa.“

Rezika je zardela in sram je je bilo, jako sram.

Drسالke.

Spisal F. G. Hrastničan.

Jakec Kadilnikov je sedel nekega decembrskega dne pri oknu ter nekaj gladil in čedil. Sladak smeh mu je igral na usticah, in njegove oči so bile uprte edinole na predmet, ki ga je neusmiljeno drgal. —

Jakec je bil prav priden deček, in gospod učitelj se ni nikoli pritoževal čez njega; a nekaj je imel na sebi ta-le Jakec, kar ga ni delalo posebno priljubljenega. Iz prvih besed, ki jih je izpregovoril s tabo, si lahko spoznal, da bi ne bilo slabo, ko bi se malo pristrigel predolgi Jakčev jeziček . . . Poleg precej dolgega jezička pa je imel naš junak tudi trdo butico — a s tem nečem reči, da se je težko učil, kaj še, saj je bil v šoli prav priden — le strašno svojeglaven je bil, kar je posebno občutila njegova dobra mamica . . .

Tistega dne torej je sedel pri oknu, nekaj gladil in se smejal. Pa je pristopila k njemu sestra Pavla in začudeno opazovala bratovo početje.

„I, kaj pa gledaš! Meniš li, da brez tebe ničesar ne napravim?“ se zadere nanjo Jakec ter povzdigne glavo.

„Ne bodi no, Jakec,“ ga zavrne Pavla, „saj sem le gledala to stvarco, ki jo imaš v rokah . . . Kaj pa je to, bratec, povej mi, jako sem radovedna!“

„E, čeprav ti povem, me ne boš razumela!“ ji odgovori Jakec ter se dvigne s svojega sedeža. „Drsat se pojdem, in če greš z mano, boš videla, kako se ta reč rabi . . . Le poglej, kako se sveti! Ha, to pojde!“ — In dvignil je Jakec tisto stvar, ki ni bila nič drugega kot drسالke, pa se je sladko in zadovoljno nasmehljaj . . .

In šla sta — Jakec in Pavla — k mami ter jo poprosila, če smeta na led. Aj, kako sta poskočila od veselja, ko jima je mama dovolila! Da ste ju videli! Oblekla sta se v toplo obleko, se poslovila od mamice ter jo mahnila tja proti Tonačevemu ribniku, ki je bil popolnoma zamrznjen. Seveda jima je skrbna mamica strogo zabičila, naj pač pazita, da se ne zgodi kaka nesreča, in ona dva sta ji to svečano obljubila . . .

Spotoma je premišljal Jakec o tem, kako je prišel do svojih drسالk, in zadovoljen smehljaj mu je igral na usticah . . . Aj, dobra sta si bila z doktorjevimi Ervinom in zato je dobil od njega nekaj, česar si je že tako dolgo želel — dobil je drسالke, ki jih razen Ervina nima nihče v vsi vasi . . . In danes poizkusi, kako pojde.